

ZIMA 2019

Vyhledávej pokoj a usiluj o něj (Ž 34,15b)

Tato slova jsou celocírkevním heslem pro rok 2019. Vezměme je i my jako výzvu! Zažíváme, jak nepokoj vytváří napětí, bere naději, dusí radost a zpochybňuje vděčnost. Nepokoj nás rozděluje a staví jedny proti druhým. Smíme se tomu ale vzepřít. Nikdo nám nemůže zakázat, abychom pokoj hledali, usilovali o něj, pídili se po něm, šli za ním. Samozřejmě s pokorou a prosbou o Ducha svatého. Komplikací ovšem je, že cestu k dosažení pokoje si každý představuje trochu jinak. Už kdysi dávno prorok Jeremjáš kritizoval jiné proroky, kteří lidem ohlašovali pokoj, ale zároveň zametali problémy pod koberec. V jejich konkrétní situaci bylo potřeba bít vší silou na poplach. Boží lid se právě řtil do katastrofy. Ježíš, ten předpovězený a skutečný Dárce pokoje, ve svých rozhovorech nepřestával probouzet lidi z poklidného přežívání. Jeho slova i dnes volají k poctivému promýšlení víry, vyvádí z lhostejnosti a dávají odvahu plout proti proudu, např. k zápasu s nespravedlnostmi nebo sobectvím většiny. Vnější klid ve společnosti nemusí znamenat, že v lidských duších vítězí láska, ohleduplnost a respekt. Někteří politici si

přejí, aby nemuseli nikomu nic zdůvodňovat, aby o nich nikdo nic nepsal a na nic se jich neptal. Populisticky se zaštit'ují „klidem na práci“. Když ale ustane hledání spravedlnosti a pravdy, je zle. Právě proto někteří lidé, kteří dokáží rozvířit debatu a nastolit důležitá témata, nejsou těmi, kdo by klid rušili.

Pro dobrý a pravdivý život (osobní, rodinný, sborový, veřejný) je třeba pokoj vyhledávat a usilovat o něj. Někdy ho přímo i stíhat. Ostatně toto sloveso používá v této souvislosti Kralická bible. Pokoj je skutečnost, která se nedá vysedět. Mnohdy se nedá ani jen vymodlit. Je třeba se zvednout a hledat tam, kam nám utíká. Stíhat ho, diskutovat, klást otázky a naslouchat odpovědím, aby se věci srovnaly, navrátily zpět do správných proporcí. To je také jeden z významů biblického pokoje. Hledači pokoje někdy s plným nasazením burcují, jsou i nepříjemní, ale bez nich opravdový mír, šálóm, nenastává. Možná jen klid zbraní za cenu strachu a mlčení, jen příslovečné teplíčko za cenu smrádku.

Kéž síla Božího pokoje v letošním roce proniká do našeho jednání a vzájemně

komunikace. Kéž ovlivňuje naše myšlení a dává nám moudrost v rozhodování. Kéž nad námi ztrácí svou destruktivní moc ten záludný nepokoj, který mezi námi tvoří

bariéry, stejně jako povrchní náhražka pokoje, která smrdí lhotejností a nezájmem.

Pavel Janošík

Slovo šéfredaktora:

Milí čtenáři našeho Zpravodaje,

předkládáme vám další číslo, které jsme stihli, tak jak jsme slíbili, vydat v první polovině měsíce února. Pokusili jsme se, aby text byl různorodý a pestrý, snad se nám to podařilo. Prosím, abyste si všimli, že mimo tradiční dopisovatele se připojila i skupinka dalších, převážně mladších členů sboru. Díky za to. V našem čísle tedy najdete nejen informace ze sborových akcí, ale také možnost se podívat za hranice našeho sboru. Již podruhé jsme zařadili rozhovor s někým z „velké církve“. Velice ochotně nám vyšla vstříc šéfredaktorka Českého bratra sestra Daniela Ženatá. Nechceme stát stranou veřejného dění, k tomu slouží také krátké zamyšlení nad životem a činem Jana Palacha. V této souvislosti připravujeme spolu s Pamětí národa vzpomínku na Jana Zajíce, která by měla v našem sboru proběhnout 24. 2. 2019. Pozvánky budou včas umístěny na našich webových stránkách.

Dalším žhavým problémem je zdanění restitucí. Možná si to ani neuvědomujeme, ale nejedná se zde v první řadě o finanční stránku, ale o snahu o uchopení moci, o sdělení, že pronásledování křesťanů komunistickou diktaturou vlastně bylo v pořádku, vždyť jim šlo jen o prachy. Doporučuji vám, abyste si v této souvislosti

vyhledali prohlášení synodní rady, včetně rozhovoru bratra synodního seniora na televizi DVTV. Vše najdete na stránkách naší církve www.e-cirkev.cz. V našem sboru dále pokračuje diskuse nad liturgií, zamýšlíme se nad pořadem bohoslužeb, v našem Zpravodaji vychází seriál „Bohoslužby jako centrum života sboru“, který připravuje bratr farář Janošík. Na téma liturgie také hovořil náš milý host Daniel Heller, farář ve Valašském Meziříčí. Společně jsme prožívali nedělní bohoslužby se slavením sv. večere Páně. Po bohoslužbách jsme si povídali s naším hostem o liturgii a dopoledne bylo zakončeno společným obědem. V rozhovorech o liturgii budeme dále pokračovat, včas dáme vědět o dalších sborových návštěvách.

Staršovstvo sboru také rozhodlo o rozsahu oprav naší modlitebny. Je nutno opravit podlahu, vymalovat a rozšířit stůl Páně. Dále jsme se rozhodli, že vyřešíme nové osvětlení a upravíme přední výklenek. Rádi bychom dále spolupracovali se sestrou architektkou Barborou Veselou. Opravy budou finančně náročné, jen úprava podlahy bude stát více než 100 000 Kč. V této souvislosti probíhá účelová sbírka, kdy můžete přispět u sestry účetní. V tomto

roce proběhnou přípravy, také chceme podat žádost o dotaci z celocírkevních prostředků a v roce 2020 bychom opravy uskutečnili. Přeji vám příjemné chvíle při

čtení Zpravodaje, předpokládáme, že další číslo, velikonoční, vyjde 14. 4. 2019.

Tonda Plachý

Kalendář akcí ve sboru:

Rozpis BOHOSLUŽEB:

Septuagesimae	17.2.	Opava (9 hod)	P. Janošík
Sexagesimae	24.2.	Opava (9 hod)	A. Wrana
Estomihi	3.3.	Opava * (9 hod)	P. Sláma
1. neděle postní	10.3.	Opava * (9 hod) a Sudice (11 hod)	S. Kopecká
2. neděle postní	17.3.	Opava (9 hod)	P. Janošík
3. neděle postní	24.3.	Opava (9 hod)	A. Plachý
4. neděle postní	31.3.	Opava (9 hod)	P. Janošík
5. neděle postní	7.4.	Opava * (9 hod)	P. Janošík
Květná neděle	14.4.	Opava (9 hod) a Sudice (11 hod)	P. Janošík

* bohoslužby se slavením večere Páně

DALŠÍ SBOROVÉ, SENIORÁTNÍ A CELOCÍRKEVNÍ AKCE

24.2.	Vzpomínka na Jana Zajíce
1.-3.3.	Seniorátní setkání konfirmandů (Ostrava)
3.3.	Sborový den s Petrem Slámou o strategickém plánu ČCE
17.3.	Výroční sborové shromáždění
24.3.	Seniorátní setkání učitelů nedělní školy: Bibliodrama (Zábřeh)
29.3.	Přednáška prof. Pavla Hoška (Aula Slezské univerzity)
30.3.	Co by měl vědět každý presbyter III (Praha)
29. – 31.3.	Duchovní pobyt s prof. Ivanou Noble nejen pro presbytery (Králíky)
29. – 31.3.	KKN aneb Kudy Komenský nechodil (Jeseník)
18.4.	Čtení pašijí
5.5.	Sborový den s Jakubem Pavlusem
30.5.	Večer s Alexandrem Flekem: Příběh Bible a Parable
9.6.	Konfirmační slavnost
29.6. – 6.7.	Sborová rekreace – Sobotín
27.7. – 3.8.	Sborový tábor – Janová u Vsetína
15.9.	Sborový den s Janem a Dagmar Lukášovými

PRAVIDELNÉ SBOROVÉ AKCE

čtvrtek	16:00 hod	setkání rodičů a dětí předškolního věku – „Mraveniště“ (28.2., 28.3., 11.4., 25.4., 9.5., 23.5., 6.6.)
	17:00 hod	zkouška pěveckého sboru
	18:00 hod	biblická hodina
	19:00 hod	schůze staršovstva (3. čtvrtek v měsíci)
pátek	15:30 hod	náboženství pro děti
	17:30 hod	konfirmační příprava
	18:00 hod	setkání mládeže

Bohoslužby jako centrum života sboru – II.

V minulém čísle Zpravodaje vyšel úvodní článek k tomuto o tématu. Obsahoval výzvu synodního seniora D. Ženatého, abychom ve sborech začali vést rozhovor o podobě bohoslužeb. Také v něm byly uvedeny zcela konkrétní podněty liturgické komise, která pracuje na nové agendě (bohoslužebné příručky). V tomto čísle se budeme věnovat úvodní části bohoslužeb.

Na začátku zní vstupní hudba. Jejím smyslem je soustředit mysl posluchačů a připravit je k tomu, co bude následovat. Tomuto hledisku je třeba (je-li to možné) podřídit výběr i provedení skladby. Vstupní hudba nemá být pouhou hudební kulisou. Preludium na varhany či jiný vhodný hudební nástroj může nahradit zpěv pěveckého sboru. Není úplně vhodné, aby preludium sloužilo jako hudba k příchodu předsedajícího (faráře, výpomocného kazatele, předčitatele) a aby účastníci bohoslužby vstávali při jeho příchodu jako na pozdrav. Je případnější, když shromáždění povstane až k otevření bohoslužeb trojičním pozdravem. Předsedající může být přítomen na svém

místě už před začátkem bohoslužby, preludium pak vyslechnou všichni účastníci vsedě. V našem sboru je ovšem praxe jiná, je otázkou, zda nenastal čas ji v tomto smyslu pozměnit.

Podle staré křesťanské tradice začínají služby Boží trojiční formulí „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“, která připomíná, že vše, co bude následovat, se bude dít ve jménu trojjediného Boha, v jehož jménu jsme byli pokřtěni. Shromáždění odpovídá společným „Amen“. Následuje apoštolský pozdrav, který je příslibem Boží lásky a přítomnosti (např. v podobě: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.“). Pozdrav může být variabilní (např. podle církevního roku). Po pozdravu zazní slovo z Písma, které je výrazem chvály nebo vyznáním shromážděné církve. Může být vybráno se zřetelem k období církevního roku nebo v souvislosti s ostatními biblickými texty dané bohoslužby. Tradičně jsou volena slova ze žalmů, které daly názvy jednotlivým nedělím podle církevního roku (tzv. introity). Tím také vyjadřujeme

propojení s příběhy a bohoslužbami lidu izraelského. První písni může být podle reformované tradice žalm. Je vhodné vybrat takový, který souvisí s ostatními texty bohoslužeb nebo s obdobím církevního roku. První písni může být také chvála,

ranní píseň nebo píseň, která shromáždění uvádí do svátku nebo období církevního roku.

V příštím čísle se budeme věnovat úvodní modlitbě, ohláškám a slovu k dětem.

Pavel Janošik

Historie sboru

Vzpomínky Karla Veselého, který působil v Opavě od 25. 8. 1947 do 31. 12. 1957, díl 2.

Když jsem přišel do Opavy, staral se o členy naší církve na Opavsku br. far. Jaromír Kryštůfek z Krnova. Tehdy měl již 61 roků a krnovský sbor byl rozlehlý a náročný, proto br. far. Kryštůfek byl rád, že jsem se práce na Opavsku ujal. Poněvadž jsem měl auto, požádal mě, abych si vzal na starost i Lichnov, obec, která patřila do okresu krnovského, ležící mimo železniční trať – a autobus tudy projížděl z Krnova do Horního Benešova jen ve všední dny, takže Lichnov byl z Krnova v neděli těžko dostupný. V Lichnově a okolí (Heraltice, Sosnová) bylo usazeno několik rodin volyňských Čechů – evangelíků, kteří velice stáli o to, aby se v Lichnově konaly služby Boží a aby jejich děti byly vyučovány náboženství. Zahrnul jsem tedy Lichnov do rámce budoucího opavského sboru a začal jsem tam jezdit dvakrát za měsíc konat služby Boží a vyučovat náboženství. Podobně tomu bylo s Horním Benešovem a Razovou. Obě obce patřily do okresu bruntálského a pod sbor v Bruntále, kde v této době (podzim 1947) již byl ustaven samostatný sbor, o nějž se staral diakon

Miloslav Frič. Obvod sboru v Bruntále byl rovněž veliký, takže br. Frič mě požádal, abych si vzal na starost Horní Benešov a Razovou, což jsem ochotně udělal. Ale to trochu předbíhám.

Jakmile jsme se usadili v Opavě v novém bytě, ihned jsem se začal starat o to, abych zjistil počet evangelíků v Opavě a okolí, abychom mohli podat synodní radě žádost o vyhlášení Opavy samostatným sborem. Hned po nastěhování jsme šli (já a manželka) na ohlašovací oddělení Národního výboru města Opavy (MěNV – Opava), kde jsem požádal úřednici, která vedla ohlašovací oddělení, aby nám dovolila „projít“ přihlašovací karty, na nichž tehdy ještě bylo uváděno náboženské vyznání. Na těchto kartách ovšem bylo uvedeno i datum a místo narození a bydliště, tedy všechny údaje potřebné pro sborovou kartotéku. Do konce srpna jsme chodili na ohlašovací úřad dopoledne i odpoledne a vypisovali si evangelíky českobratrského vyznání i členy denominací (Jednota českobratrská), Darbysté (dnešní křesťanské sbory), adventisté, baptisté). V této práci jsme pokračovali i přes září. Dobruš (Dobromila,

manželka bratra faráře) v září již učila na škole ve Slavkově u Opavy, takže mi pomáhala jen odpoledne, když měla volno. Prošli jsme 10 – 12 tisíc občanských

přihlášek, z nichž jsme zjistili okolo 750 členů naší církve (včetně dětí).

Pokračování příště

Shromáždění k výročí založení církve

V neděli 16. prosince jsme společně s Antonínem Plachým zastupovali náš sbor na slavnostním shromáždění v pražském Obecním domě, tedy na místě, kde (téměř na den přesně před sto lety) naše církev vznikla. Potkali jsme zde mnoho známých i neznámých tváří a obdivovali vskutku nádherné prostory. Akce symbolicky završila oslavy 100. výročí Česko-bratrské církve evangelické, které se konaly v průběhu celého roku. Několikadenní setkání se konalo například v září v Pardubicích, v listopadu pak slavnostní bohoslužby s kázáním synodního seniora Daniela Ženatého a hudebním doprovodem studentů Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci. Program byl velice pestrý a inspirativní, místy i docela vtipný. Asi nejvíce nás zaujala přednáška prof. Pavla Hoška s názvem „Církev stoletá“. Pavel Hošek

mimochodem zavítá koncem března do Opavy a bude naším hostem v rámci Křesťanské akademie. Působivý byl pozdrav faráře Jana Pokorného, který je stejně starý jako naše církev. Zazněla také krásná hudba, pozdravy hostů a poděkování všem, kteří v církvi konají jakoukoli práci. Mimořádný byl i společný zpěv bezmála tisícovky účastníků. Na závěr zahrál Symfonický orchestr FOK Dvořákovu Novosvětskou. Jsme moc rádi, že jsme mohli být při tom. Máme zážitek nejspíš na celý život.

K dispozici je videozáznam akce, fotografie, text přednášky a pobožnosti – to vše a leccos dalšího najdete na www.100letcce.cz, stojí to minimálně za nahlédnutí! A možná na některé z fotografií najdete i nějaké známé tváře ☺!

Pavel a Hedvika Janošíkoví

Rozhovor

... s bratrem Viliamem Kušnírem

Kdy jsi vstoupil do našeho opavského sboru a co tě k tomu vedlo?

Tak to vím docela přesně. Psal se rok 1997, v srpnu jsme měli s Hankou, tehdy ještě Hrdou, svatební obřad ve sboru, asi po

měsíci jsem nastoupil jako zaměstnanec do psychiatrické nemocnice Opava a přestěhoval se do Hradce nad Moravicí. Takže od té doby navštěvuji opavský sbor a jsem jeho členem.

Co ti to dává (co ti to bere) ☺, jaký máš vztah s lidmi ve sboru?

Někdo přirovnal křesťanskou víru ke kolu. Aby bylo funkční a plnilo svůj účel, nesmí chybět žádná jeho část, jinak se nikam nedostaneme, ustrneme na místě nebo se trápíme. Takže důležitou částí toho kola je společenství v Kristu a to je pro mě opavský

sbor. Je to místo, kam přicházím, abych společně s ostatními vstoupil do společenství a mohl přijímat Boží milost. Zároveň je to příležitost setkat se s různými lidmi, s jejich příběhy a sdílet se navzájem. Nemám pocit, že by mi bylo něco bráno.

Myslím si, že vztahy s lidmi ve sboru mám dobré, samozřejmě, ať to nezní jako klišé, je to různě intenzivní. S některými se setkávám pravidelně na schůzích staršovstva, s některými rád prohodím slovo u kávy v neděli.

Jsi povoláním psychiatr, což je jistě velmi náročné povolání. Čím obohacuješ svůj život, co ti dává radost?

I přes ta léta, co jsem v oboru, se stále objevují nové věci a nové výzvy, takže můj

život obohacuje právě i toto profesní směřování. Ale máš pravdu, ta náročnost

někdy, a čím jsem starší tak častěji, vyčerpává. Pak se vrhnu do aktivity, kde se dá tzv. „čistit hlava“. Bydlíme v rodinném domku, takže mě baví práce kolem domu, na zahradě, nebo takové to kutilství. Má to jeden krásný efekt: pokud se zadaří, tak

výsledek je hned, je viditelný a hmatatelný. Takže to je jedna oblast, ze které mám radost. Potom je to pohyb. Z různých možností mi je aktuálně nejbližší kolo. Je výhodou Hradce, že v okolí je mnoho překrásných míst pro cyklistiku v různé náročnosti. Takže když potřebuju přehodit výhybku v myšlení, tak vyberu nějakou tu lesní cestičku, kde na každou chybu můžu doplatit a výjezdka může skončit nemile. Jsem tak nucen se plně soustředit na cestu. To, co jsem uvedl, je všechno pěkné, ale chci říct, že největší radost a posilu mám ve své rodině. Skutečnou oporou a podporou je pro mě Hanka a jsem za ni vděčný. Vlastně je to celé o Boží milosti a vedení a o tom, jak jsme pro Pána Boha důležití. Jistě víte, že pocházím z Košic, jsem prostě „vychodňar“. No a s Hankou jsme se různě

potkávali a seznamovali v době vysokoškolských studií, na akcích křesťanského studentského hnutí. Až po ukončení našich vysokoškolských studií jsme našli k sobě cestu blíž. Takhle - ve stručnosti - jsem se octnul v Opavě. Musím říct, že to bylo dost těžké rozhodnutí. Přece jenom jsem neodcházel jen od rodičů, abych založil svou rodinu, ale vlastně to byla změna zaměstnání, i profese (psychiatrii jsem začal až tady) a hlavně v té době jsem se stěhoval do jiného státu, ciziny, takže jsem vlastně emigroval. Ale tohoto svého rozhodnutí jsem nikdy nelitoval ani nelituji.

Jelikož jsi jeden z členů staršovstva, mám na tebe jednu přímou otázku – co říkáš na odloučení církve od státu a jak si myslíš, že se s tím vyrovná náš sbor?

Měl bych dát asi přímou odpověď, ale obávám se, že na to nejsem ten pravý. Myslím si, že je dobře, aby se stát s církvemi vyrovnal, co se týče majetku zabaveného komunistickým režimem. Na druhou stranu to přináší hodně otázek do budoucna. Jakým způsobem a hlavně za jakých finančních podmínek budeme schopni udržet chod sboru a církve? Co se týče konkrétně Opavy, tak jsem optimista. Doufám a věřím, že to zvládneme. Jaké

změny to budou, nevím. Chtěl bych nás povzbudit, abychom se nebáli o budoucnost. V tom je právě síla Boží přítomnosti i mezi námi. Napadá mě, že každopádně bude potřeba větší obětavosti, myslím tím finanční.

Jaký je tvůj oblíbený verš z Bible?

Žalm 119, 105: Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.

Jaká je tvá oblíbená píseň?

Tak to se musím přiznat, že neodpovím konkrétně, protože nemám žádnou nej... Ale mám radost, když se zpívá ze zpěvníku Svítá, nebo z Dodatku ke zpěvníku.

Co bys na závěr vyřídil našemu sboru?

Chtěl bych nás všechny povzbudit k budování společenství. Mám radost, když vidím v neděli při bohoslužbách, že jsou zastoupeny všechny generace. V tom mám naději, že opavský sbor je živý. Dokážeme společně dělat různé akce. Společně přiložíme ruku k dílu (zahrada), otvíráme se i komunitě ve městě (přednáška M. Váchy) a mohl bych jmenovat další zdařilé akce a setkávání.

A pro mě osobně je opavský sbor místem, kam chodím rád, vím, že tady patřím a je pro mě zdrojem povzbuzení mé víry.

Ptal se Petr Wolf

Víkendovka

V pátek odpoledne jsme nasedli do autobusu a jeli do Třemešné. Na místo jsme dorazili už za tmy. Následovalo hledání klíču a vchodu. Když jsme vešli dovnitř,

zarazila jsem se nad tím, že dům zevnitř vypadá daleko větší a vyšší.

K večeri jsme měli nudle s omáčkou. Když jsme se radili o večerním programu,

zvítězila hra Sardel: tato hra se hraje potmě a je podobná schovávaně.

Ráno jsme dojedli zbytek nudlů z předešlého dne a vyrazili na výlet.

Na začátku byla zima a hodně foukal vítr. Když se počasí spravilo, mysleli jsme si, že tím skončily problémy. No, jeden skončil, ale druhý nás teprve čekal... Míše se po chvíli rozpadly boty.

Zbytek výletu byl chvílemi dost napjatý, protože Míšu, která v ponožkách nemohla chodit po mokré studené zemi, museli

někteří nosit na zádech. I tak jsme si tam užili legraci a taky potřebnou výrobu obrovského luku z ostružin. Všichni jsme byli šťastní, když jsme se vraceli zpět z podařeného výletu a dali si skvělé palačinky. Jako i předešlou noc hra Sardel pro některé ukončila den, zatímco pro jiné zábava pokračovala v plném proudu.

Ráno jsme se rychle dobalovali, zapomínali jsme věci, lidi a odjížděli jsme domů z další skvělé víkendovky!

Bětka Skaličková

Ohlédnutí za konventem

Dne 24. 11. 2018 se konal 50. konvent Moravskoslezského seniorátu v Ostravě. Za opavský sbor se jej zúčastnili br. f. Pavel Janošík, br. Antonín Plachý, br. Tomáš Chalupský a za seniorátní výbor byla z našeho sboru účastna i Simona Kopecká. Na úvod proběhla pobožnost, kterou měl br. jáhen Martin Litomiský z Krnova. Ze zhruba šestihodinového zasedání bych vás rád seznámil se základními body tohoto konventu.

Proběhla volba do pastýřské rady, kde byla zvolena s. f. Lukášová a za laiky s. sestra Kulíková (pastýřská rada řeší prohřešky kazatelů a funkcionářů církve). Také došlo k volbě delegátů na synod. Za Moravskoslezský seniorát byli zvoleni tito delegáti: za kazatele br. f. Mojmír Blažek z

Českého Těšína a br. f. Vlastimil Stejskal ze Zábřehu. Z řad laiků s. Jana Grolová z Ostravy a s. Simona Kopecká z Opavy.

Jedním z důležitých bodů, o kterých se hlasovalo, byly návrhy ze sborů a z jednání konventu. Součástí tohoto konventu byla také dlouhotrvající rozprava o financování církve a strategickém plánu.

Závěrem došlo k poděkování z úst br. seniora Marka Zikmunda br. Antonínu Plachému za několikaleté předsedání konventu. Br. Plachý se tímto rozloučil se svým působením na konventech.

Závěrečnou pobožností nám posloužil br. Plachý.

Děkuji tímto všem zúčastněným a také ostravskému sboru za poskytnutí prostor a pohostění.

Tomáš Chalupský

Adventní dílna

Je to už takový evergreen našeho sborového života... v době, kdy hospodyňky začínají šít, že nestíhají úklid,

nákupy, dárky, cukroví, se začínají v opavském kostele scházet malí, mladí i starší, aby spolu strávili víkend plný jehličí,

lepidla, třpytek, práce, povídání, společného jídla a mnohého dalšího. V prosinci minulého roku tomu nebylo jinak. A my se můžeme zasnít a přemýšlet, komu udělaly naše výrobky radost, či žaludek plesal z našich perníčků nebo zapečeného čaje, koho potěšilo vánoční práníčko, na kterém

stole stál právě ten námi vyrobený adventní věnec... nebo se můžeme zastavit u sborové nástěnky a přemýšlet o tom, co asi zažije kluk Allan Nabasa z Ugandy, který díky výtěžku z dílny může studovat další rok.

Simona Kopecká

Vánoční hra

Krysáčková: „Myšičky moje, to nám to zase nandali, divže vám neublížili, jak vás z těch varhan tahali...“

Slimáčeková: „Prosím vás, Krysáčková, odložte ty myši a přestaňte fňukat! Byl to jen dílčí neúspěch, když to nešlo přes písně, třeba to půjde jinak! Jak se říká, první vyhrání z kapsy vyhání a my máme 12 měsíců na to, abychom vymyslely něco lepšího, než že jim nastrkáme myši do varhan...“

Takhle nějak by mohla pokračovat vánoční hra **Tichá noc a bílý den aneb Příběhy tří písniček**, jejíž text jsme objevily na stránkách branického sboru v Modřanech a kterou jsme sehráli v našem kostele 3. neděli adventní. Doba od prvotního objevu až k realizaci této hry byla tentokrát hodně dlouhá. Což je také vysvětlení fotky, která u článku je. Jedná se o fotku z neděle 9. 10. 2016, kdy byl v našem sboru slavnostně uveden do služby náš farář Pavel Janošík. Čas mezi

bohoslužbou a odpolední slavností jsem s dětmi trávil u Tramplerů a Dan zachytil tu atmosféru prvního čtení. Dva roky jsme

se ke hře s Ivou vracely, až dozněla doba a my se pustily do realizace. Bylo to náročné. Bylo to vyčerpávající. Bylo to krásné, povzbuzující a naplňující. Byly to hodiny a hodiny s Vámi se všemi, kteří jste do toho šli s námi a kterým patří velký dík. Zbývá teď už jen odpověď na otázku: „Co to bude letos?“

Simona Kopecká

Když otevírám dveře do modlitebny, nechce se mi věřit vlastním očím. Takhle plnou jsem ji ještě neviděla. Všechny židle byly obsazeny dlouho před mým příjezdem a v předšálí, na stupínku i chodbě se tísní lidé, na které nezbylo místo. Ještě chvíli po začátku přicházejí další a další opozdilci, až mám pocit, že už se tam brzy nevejdeme. Když se kolem sebe rozhlédnu, vidím několik známých tváří, ale většina lidí sem zavítala pravděpodobně poprvé. Všichni jsme se sešli na přednášku Marka Orko Váchy, římskokatolického kněze, spisovatele a v neposlední řadě také pedagoga na 3. lékařské fakultě.

Já sama jsem si našla kousek prostoru na pomezí chodby a předšálí a celá přednáška se tak pro mě stává „rozhlasovou“, protože všechna místa, odkud je na Marka Váchu vidět, už jsou zabraná. Ale i přesto, že za celé dvě hodiny přednášejícího ani

nezahlédnu, jeho slovům to vůbec neubírá na působivosti. Každá jeho věta, každá myšlenka nabádá k přemýšlení. Po samotné přednášce s názvem Radost z Boha následuje prostor pro dotazy, které padají především od mládeže. Až když si odnáším tři podepsané knížky, uvědomuji si, že jsme zde společně strávili několik hodin, které mi ale připadaly spíš jako minuty. I dnes, kdy je to od přednášky zhruba dva týdny, ve mně (a snad ne pouze ve mně) stále přebývají „Orkovy“ myšlenky. Protože jak říká Marek Orko Vácha ve své knize Nevyžádané rady mládeži:

„Hlavní poselství prozradím už teď: Ničeho se neboj, a určitě ne života. Zvládneš to, neboj se, že nezvládneš, zvládneš život, školu, bydlení, rodinu i práci, a v mezíchase ještě musíš zachránit svět.“

Kateřina Kopecká

ATM aneb Alianční týden modliteb

Jaké jsou vztahy mezi církvemi v České republice, případně mezi různými sbory a farnostmi v jednotlivých obcích a městech? Zajisté se situace místo od místa liší. To, že situace není ideální, potvrdila i příprava letošního ATM. V naší zemi se o jeho přípravu stará Česká evangelikální aliance. Také letos rozeslala brožuru, která má každý modlitební večer inspirovat textem z bible, krátkým zamyšlením a několika tématy, navrženými k modlitbám. Ta letošní nesla název Modlitby v polarizované době. Podle mého pohledu se jednalo o text velmi dobře zpracovaný, byť ne všechno mi v něm bylo blízké. Dva týdny po zveřejnění

brožury ovšem organizátor sdělil, že vzbudila řadu „rozporuplných reakcí“. Křesťanům nespokojeným s původními texty nabídl ještě jednu brožuru, nazvanou Jednota v rozmanitosti a ubezpečil je, že druhá brožura se „nedotýká tolika bolestivých témat“. Církev v Opavě, které se ATM účastní, se rozhodly postupovat podle brožury původní.

Osobně jsem se účastnil pěti z osmi shromáždění. Zakoušel jsem při nich různost našich přístupů k výkladu Písma a aktuálním tématům. Uvědomil jsem si vděčnost za pestrou tradici českobratrského evangelictví, za vzdělání, jehož se mi

dostalo, ale i za plachou, až ostýchavou zbožnost, která je nám vlastní. Určitě také za otevřenost naší církve a ochotu diskutovat právě o tématech, která jsou považována za bolestivá. Jsem rád, že je nám cizí jakákoli nadirigovaná uniformita,

že stavíme na jednotě v různosti a vzájemné ohleduplnosti. Letošní ATM mne ujistil v tom, že v rámci našeho města máme mezi křesťanskými církvemi své nezastupitelné místo a úkol.

Pavel Janošek

Jan Palach (11. 8. 1948 - 19.1.1969)

Možná záměrně, možná z nevědomosti, možná z nějaké cudnosti se tak trochu opomíjejí mučedníci nové doby. Osobně v tom vidím trochu záměr, protože oběť pro ideály může vyvolávat obžalobu mne samotného, obžalobu malé statečnosti. Jan Palach se upálil 16. ledna 1969 a zemřel 19. ledna téhož roku. Byla to těžká a tragická situace. K této tragédii se vyjádřily tehdejší významné osobnosti - Václav Havel, Jaroslav Seifert, dokonce i Ludvík Svoboda.

Obětovat svůj život je těžké, dopadá to nejen na samotného člověka, ale také na jeho nejbližší. Ukončení života není věcí, kterou bychom schvalovali, vždyť život je Boží dar, ale.... Zkusme se vžít do situace mladého člověka (asi se nám to nepodaří, ale za pokus to stojí), který něčemu věří, má naději nejen pro sebe, ale i pro tento národ, svoji zem a najednou se vše sype, odpor proti okupaci slábne, lidé zapomínají, sklánějí hřbety a dokonce udávají jeden druhého, probíhají čistky, kdy lidé odvolávají to, co řekli a udělali. A teď je tady mladý člověk, který tolik věřil ve změnu, tolik věřil lidské soudržnosti, tolik

věřil v něco nového, úžasného, v něco, co se nazývá demokracie. A teď je tu zklamání, se kterým se nedá vyrovnat. Není síla, není naděje, je prázdnost. Můžeme souhlasit či nesouhlasit s jeho rozhodnutím, ale vždy bychom jej měli respektovat, i když ještě i teď tolik bolí.

Jan Palach byl členem naší církve, patřil do sboru v Libiši. V jeho rozhodnutí hrála určitou roli i víra a také naděje.

Jeho odkaz nebyl zbytečný, vyburcoval přece jen pár jedinců a stál na počátku národního boje s diktátorským komunistickým režimem, nakonec tak zvaný Palachův týden 15. - 21. ledna 1989 odstartoval cestu ke svobodě.

Jan Palach a mnoho jeho následovníků ukázali na boj, těžký a složitý boj s vlastním svědomím a rozhodli se tak, jak se rozhodli, respektujme to. A v tichém zamyšlení myslíme na jejich blízké, na bolest, ale také na naději, kterou nám dali. Bez ní by nebylo svobodné Československo. A buďme na stráž, nemlčme, když se k moci dostávají ti, kteří zavinili smrt a pronásledování tolika nevinných lidí.

Rozhovor

Český bratr je časopis Českobratrské církve evangelické založený v roce 1924 synodním výborem ČCE v odpověď na opakovaně vyjadřovanou potřebu vlastního církevního časopisu českých evangelíků. Navazoval na stejnojmenný časopis, který 1. ledna 1886 začal v Praze vydávat člen reformované církve helvetského vyznání Jan Hrozný v ceně 1,50 zlatých. Jeho vydávání bylo zastaveno v červenci 1915 a předtím do jeho obsahu zasahovala státní cenzura. **19. ledna 1924** vyšlo první číslo časopisu s názvem „Český bratr“ s podtitulem „Časopis Českobratrské církve evangelické“. Časopis vycházel desetkrát v roce. Vydavatelem byl synodní výbor (předchůdce pozdější synodní rady). Pro zajímavost – roční předplatné bylo 12 Kč, do Ameriky 1 dolar.

Časopis, který má 44 - 48 stran, vychází dvanáctkrát v roce, stojí 25 korun a roční

předplatné je 290 korun. Květnové číslo se tiskne v nákladu o tisíc kusů vyšším než jindy, protože se časopis rozdává ve sborech při Noci kostelů. V prosincovém čísle je hudební CD. Díky dobrovolníkům ze střediska diakonie pro nevidomé přidáváme ke všem příspěvkům audioverze. Je to náš jediný celocírkevní časopis, který má své odběratele i v opavském sboru. Proto jsem požádal šéfredaktorku Českého bratra sestru Danielu Ženatou o rozhovor, této žádosti ráda vyhověla. A tak máme možnost pokračovat v rozhovorech s lidmi v naší církvi.

Jak se člověk stane šéfredaktorkou Českého bratra?

Tak, že sebere odvahu a přihlásí se do výběrového řízení. K té odvaze ale vedla poměrně dlouhá cesta. Původně jsem

vystudovala potravinářskou chemii, mým oborem je mlékárenství. A některá životní období jsem pracovala v mlékárně a vyráběla jogurty, tvaroh a sýry – ve Valašském Meziříčí a později v Novém Městě na Moravě. Po revoluci a po mnoha letech doma s dětmi jsem si dodělala Doplnkové pedagogické studium a šla učit. Chemii, matematiku, ale postupně také němčinu (to mě bavilo nejvíce).

Češtinu jsem měla díky výborným učitelům vždycky dobrou, a tak mě přibrali Honza Mamula (tehdy farář ve Sněžném na Moravě) a můj muž (farář v Novém Městě na Moravě) do party jako korektorku a technickou redaktorku při obnovení regionálního evangelického časopisu Českobratrské Horácko. To bylo na

počátku devadesátých let, kdy nastupovaly počítače, rozvíjela se grafika, začínaly digitální fotografie... člověk se učil nové věci za pochodu často systémem pokus – omyl. Focení bylo vždycky mým koníčkem a docela ráda jsem z temné komory přesedla k počítači i v této oblasti. Jak bylo najednou vše jednoduché!

Když už jsme byli s rodinou na třetí farářské štaci v Pardubicích, viděla jsem jednou v Českém bratru výzvu, že se hledá šéfredaktor. A další měsíc tam byla stejná výzva opět. Já jsem si řekla: to musí být zajímavá práce, jak to, že se do výběrového řízení nikdo nehlásí? Měla jsem trochu představu z amatérské činnosti v Českobratrském Horácku, co práce kolem časopisu obnáší, zkonzultovala s pár přáteli, jestli můj nápad není úplně padlý na hlavu, sebrala odvahu a přihlásila se. Zájemci jsme byli tehdy čtyři. A tak se stalo, že jsem ve triapadesáti přesedla z učitelské židle za katedrou do šéfredaktorského křesla.

Pravidelně dostáváme jednotlivá čísla Českého bratra a vypadá to tak jednoduše..... Prosím, můžete stručně popsat vznik nového čísla?

Každý měsíc se schází dvanáctičlenná redakční rada. Jsou v ní faráři i laici, mladí i starší, jeden zástupce za Diakonii. Tam vymýšlíme, jak a čím naplnit rubriky, koho oslovíme a s jakým zadáním, kdo pojede udělat rozhovor, jaké knížky by byly vhodné k recenzi a podobně. Pak začne pro nás v redakci pravidelný kolotoč s pevnými termíny. Korespondence s autory, výjezdy

do terénu, shromažďování a vymáhání příspěvků, redakční zpracování, uložení do redakčního programu, korektury textů, shánění, výběr a úprava fotek. Jsme na to v redakci dvě. Kolegyně se věnuje spíš textům, já komunikaci a fotkám. Máme ale na starost ještě jiné věci, takže na Českého bratra počítáme celkově asi tak jeden pracovní úvazek. Po uzávěrce musíme dát vše dohromady a předat grafikovi, ten časopis vysází. My pak znovu procházíme sazbu, děláme opravy, druhé a třetí korektury. Až je vše z našeho pohledu dokonalé, fotky dobré, překlepy a chyby vychytané, jde časopis do tisku a za dalších pár dní jej máme voňavý v ruce. Většina nákladu jde z tiskárny rovnou na službu České pošty Postservis, který časopis rozešle adresátům. My v redakci balíčujeme Českého bratra pro některé pražské sbory, které nám šetří poštovné tím, že si chodí pro časopis osobně do Husova domu.

Jak vnímáte naši církev očima evangelické žurnalistky?

Mnohem větší dosah než časopis má dnes web pro veřejnost (www.e-cirkev.cz) a web pro vnitrocírkevní komunikaci (www.ustredicce.cz), jakož i církevní facebook a sedmáct přidružených webů, které v mediálním oddělení spravujeme (Jeronýmova jednota, evangelické školy, rekreační střediska, web pro mládež, weby k výročím atd.). Myslím, že celocírkevní tištěné periodikum je v této společnosti něco jako rodinné stříbro. I přesto, že papírový časopis nemůže být tak aktuální

jako rychlý web, je stále kolem tří tisíc čtenářů, kteří si rádi vezmou do ruky časopis, kterým mohou skutečně zalistovat, vzít si jej do vlaku nebo do postele. Obsahem snad také vykračujeme evangelickým čtenářům naproti. Snažíme se dávat prostor různým názorovým skupinám, zprávám ze sborů i z vedení církve, být progresivní i tolerantní.

Co Vás na Vaší práci nejvíce těší?

Je to práce pestrá, zajímavá a podle mě smysluplná. I když občas náročná a hektická. Český bratr je nezávislý list, nikdo nám neříká, co máme dělat a o čem psát. Ta svoboda je pro tvůrčí práci důležitá. Sem tam nás někdo pochválí. Považuji si také kultivovaných spolupracovníků. Ve srovnání s mlékárenským provozem i se školstvím je církevní pracovní prostředí jednoznačně nejvládnější.

Jak vnímáte nejruznější tiskoviny, která vychází v mnoha sborech? Nebojíte se konkurence?;-)

Myslím, že to jsou dva světy, které si příliš nekonkurují. Na místní úrovni jsou ve sborových listech publikovány konkrétní události v místě, píše se o lidech ze sboru, o událostech v blízkém okolí; je to informační platforma konkrétní komunity. Celocírkevní časopis by měl být zajímavý pro lidi v Opavě i v Karlových Varech. Dokonce ani web českého bratra (www.ceskybratr.cz) příliš papírovému časopisu nekonkuruje. Jednak zveřejňujeme na web čísla s měsíčním zpožděním, aby abonenti měli

přeci jen výhodu, jednak cílové skupiny čtenářstva jsou různé. Poslední dobou vidím na počítačle, že denně se na web Českého bratra kouká 60 lidí, týdně přibližně 600. A to je hodně. Přičítám to tomu, že kromě jednotlivých článků, často s více obrázky, než se vešlo do tištěné verze, je zde možno prohlédnout časopis v listovací aplikaci, nebo si články poslechnout v audioverzi. Přesto náklad papírového Českého bratra nejde nijak rapidně dolů.

Prosím Vás o pár slov pro čtenáře opavského Zpravodaje.

Milí čtenáři opavského Zpravodaje! Čtete a předplácáte si Českého bratra. Jak známo, každý časopis žije ze svých abonentů. Cena předplatného na celý rok je srovnatelná se sumou, kterou dáte za jeden středně velký nákup. Přispívejte, pište, dávejte tipy na zajímavé události. I my v redakci a v redakční radě se budeme snažit tvořit čtivé periodikum se zprávami, reportážemi, rozhovory a recenzemi ze sborů, povšechné církve i z ústředí. Tak ať to ladí dohromady a dočkáme se ještě mnoha ročníků Českého bratra!

Ptal se Tonda Plachý

Biblická zamyšlení, kázání, blog, knihovna a jedno pozvání...

Chci se ještě vrátit k tomu, co prozradila anketa. Ukázalo se, že některým z vás chybí ve Zpravodaji i na sborovém webu více biblických zamyšlení. Těší mne, že je o ně zájem. Nedělní kázání je možné si vyzvednout v tištěné podobě po skončení bohoslužeb. Pokud jsou kopie kázání už rozebrány, nerozpakujte se požádat o to, abychom vám udělali další. Další možnost je poslat kopii kázání e-mailem. Rád to udělám. Není mi ale vlastní uveřejňovat kázání na internetu. Rozumím důvodům „pro“, ale důvody „proti“ u mne převažují. Na sborových stránkách proto kázání nenajdete. Nedávno jsem však začal uveřejňovat na sborovém webu „farářův blog“. V této rubrice najdete různé citáty, krátká zamyšlení, úryvky z kázání, modlitby, požehnání. Těší mne, že, soudě podle

statistiky návštěvnosti, je tato rubrika aktuálně nejčastěji zobrazovaná.

Všem zájemcům o biblické texty, zamyšlení a kázání také rád doporučím knihy ze sborové knihovny. Máme v ní opravdu z čeho vybírat a to se ještě v nejbližší době chystáme doplnit nové tituly. Z církevních grantových prostředků jsme totiž získali příspěvek na doplnění knihovny ve výši 9.000 Kč!

Na závěr připojuji ještě pozvání na biblické hodiny. Mrzí mne, že poněkud skomírají. Scházíme se v úzkém kroužku a více by jim asi odpovídal název „rozhovory nad biblí“. Snažím se klást důraz na rozhovor a vzájemné naslouchání. I sama bible nám klade otázky, na které smíme společně hledat odpovědi.

Zájem o biblická zamyšlení a texty, který ukázala anketa, vnímám jako nadějný signál,

že je pro nás bible stále důležitá. Přijďte ve čtvrtek večer někdy mezi nás. Je to jiné číst bibli o samotě, nebo společně s druhými.

Pavel Janošík

Chvilka poezie

Kazatel 11,1: Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinošství, než nastanou zlé dny a než se dostaví léta, o kterých řekneš: „Nemám v nich zalíbení,“ Je zima, chladno a bez sněhu i tak trochu smutno. Možná podobně jako já cítíte povánoční splín, který mě přiměl vrátit se k dalšímu básníkovi našeho poetického okénka. Je to středoškolský učitel Miloš Hoznauer (*21. 9. 1929). Trošku paradoxní je, že Miloš Hoznauer publikoval jen pár svých básní v knize Stařec na čekané, která vyšla v roce 2016 v nakladatelství Ing. Jaroslav Kučera – JAKURA. Je autorem mnohých učebnic a literárních příruček, článků, monografií a knih Do posledního dechu a Cesta do hlubin kantorovy duše. Kniha Stařec na čekané se tak trochu vymyká, (v době vydání) osmdesáti sedmi letý autor, který má 5 dětí, 16 vnoučat a 3 pravnoučata, píše o stáří. Celá kniha je velice citlivě, niterně a vtipně koncipovaná výpověď člověka, který mohl a už nemůže, mnohé zůstává za ním a před ním... jediná jistota člověka? Posuďte sami a rozhodně nezůstávejte jen u těchto několika veršů... A kdo knihu nebude moci sehnat, ráda mu ji půjčím.

Vybrala Simona Kopecká

Když...

(rady mrzutým starcům)

Život tě ještě může bavit,
když dokážeš se stesků zbavit.
Když nad hlavou ti stromy šumí,
tahleta hudba léčit umí.
A když se sálem Chopin nese,
tak není místo na deprese.
Když s přítelem sedíš u sklenky,
odejdou černé myšlenky.
Když z kočárku se vnučka směje,
svět věru není bez naděje.
A máš-li z neduhů legraci,
oddálíš i svou kremaci

Báseň téměř optimistická

Ta paleta je bohatá
Kolena, kyčle, prostata.
Ucpané cévy, také žíly,
Viditelně už dosloužily.
Vysoký tlak a arytmie,
Aspoň že takhle srdce bije.
Veruky, pihy, karcinomy,
klidně si bují do pohromy.
Ty klouby nejsou bez artrózy,
a bůhvíčemu kolaps hrozí.
Nebudeš vítěz téhle války,
na tohle nejsou generálky.
Však pořád pro něco se žije –
a nebývá to utopie.

Starý muž a automobil

Ta podoba až zaráží-
s tím starým autem v garáži.

Jsou jak spojité nádoby-
pro poruchy a choroby.

Oba dva už jsou veteráni,
a oba nějak poroucháni.

Jeden uvázne na silnici,
druhý upadne na ulici.

Nedostanou se často k cíli,
zhapruje spojka, dojdou síly.

Už nefungují stěrače,
a u druhého svěrače.

I kastli by to chtělo novou,
malé úpravy nepomohou.

Motor i hlava vynechává
a to je konec – marná sláva.

Už aby byli z evidence –
kéž by to ale prošlo lehce.

Modlitba lednová

Pane náš,
z všednosti mrazivých dnů k Tobě
voláme:

nepusť mráz do našich srdcí,
nedopusť mrazivost v našich vztazích,
(i když je nám v kostele někdy zima).

Pane náš,
pomáhej nám, rodičům, vnímat
potřeby svých dětí

a přitom nezapomínat na naše vlastní
potřeby.

Pomáhej dětem chápat náročné situace
které vznikají, když se kroky rodičů
rozdělí.

Pomáhej nám, Pane Bože, odpustit
těm,

kteří byli naši nejbližší, ale opustili nás.

Pane, veď naše kroky a pomáhej nám,
ať víme, kam a proč jdeme, a jsme
schopni se vrátit.

Amen

Společně s námi se modlí Simona
Kopecká

Jubilanti ...březen a duben

(zmiňujeme jména členů sboru a prosíme o pochopení, že vzhledem k zákonu o ochraně osobních údajů neuvádíme jejich datum narození a bydliště)

Pavel Petřík, Waltraud Kučejová, Zdeněk Truksa, Jaroslava Kynčlová, Sylva Petříková, Václav Luks

Všem jubilantům vyprošujeme Boží dobrotivou blízkost, ochranu a pokoj!

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

**možnost rozhovoru s farářem,
nejlépe po předchozí domluvě - každý
den mimo pondělí**

Farář: Mgr. Pavel Janošík

Kurátor: Antonín Plachý

Telefon: 739 517 284

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangeliciopava

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

Redakční rada:

Šéfredaktor: Antonín Plachý

Členové: Pavel Janošík, Petr Wolf,
Zdenka Jančářová

Jazyková korektura: Helena Domesová

Grafická úprava: Viliam Kušnír

Další zpravodaj vyjde: 14. 4. 2019